

Himne de Montmeló

Montmeló

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Montmeló

Coordenades:

Latitud: 41.551763630331
Longitud: 2.2478413581848
UTM Est (X): 437272
UTM Nord (Y): 4600284

Classificació

Número de fitxa 08135 - 102
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Música i dansa
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Any 1954
Autoria de l'element: Vicenç Bou i Geli (música) i Joan Manils Subirà (lletra)
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Lúdic/Cultural
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de Montmeló (Plaça de la Vila, núm. 1; 08160 - Montmeló)

Fitxes associades:

[Conjunt de sardanes relacionades amb Montmeló](#)

[Aplec de sardanes de Montmeló](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dl., 29/01/2024 - 08:15

Descripció

La sardana amb el títol *Montmeló* és una composició del mestre Vicenç Bou i Geli. Consta de 23 compassos de curts i 61 de llargs i salt en el compàs. És un encàrrec dels Amics de Montmeló pel primer Aplec celebrat l'any 1954 al poble. La lletra és obra de Joan Manils i Subirà i s'estrenà l'any 1955 interpretada pel cor de Montmeló que dirigia ell mateix.

La lletra fa així;

"Salut ! bell pollet de Montmeló /

Que tens l'emblema de la fe en les "Tres creus del teu escut! /

Sigues digna del record que et guarda qui t'ha conegut. Salut! Tan /

cat entre rius, un jovencell, príncep lo marquès de turà d'una page- /

seta s'agradà. Bella nina dels ulls blaus tu ets ma il· /

lusió vina amb mi i seràs regina en ma nació. No! Po- /

breta no sóc res, però no podria deixar el Vallès /

Lluny de tu., nina mon cor morirà. Si aquí us quedéssiu jo /

vostra seria. D'aquells dos cors Déu va fer-ne la unió. I aquella a- /

mor va fundar Montmeló".

Observacions:

La sardana *MONTMELÓ*, va ser establerta com a himne oficial de Montmeló pel Ple municipal del 9 de maig de 1987.

Vicenç Bou i Geli (Torroela de Montgrí 1885-1962) fou instrumentista de violí, trombó i flabiol. Va rebre les primeres lliçons de música del seu pare Genís Bou, i després va estudiar flabiol amb Pere Rigau. Va formar part durant dos anys de La Lira de Torroella, per entrar després a la Montgrins, de la qual en fou director de l'any 1909 fins al 1936. Se'l pot considerar com un dels autors amb més fama dintre la història de la sardana. Quan a principis de segle la sardana empordanesa anava introduint-se a Barcelona i la seva zona d'influència, i els compositors de la ciutat prenen un nou enfoc estilístic, Vicenç Bou presenta un tipus de sardana del tot diferent: les seves sardanes amb fort lirisme, de melodies llargues i acompanyaments senzills, van ser molt populars entre el públic.

Figures de gran fama com Raquel Meller i Mercè Serós inclogueren als seus repertoris sardanes com *El saltiró de la cardina* (1912) i *Llevantina* (1922) les quals foren conegudes així per un públic més general. Als seus darrers anys, després d'una vida molt agitada, va escriure títols novament multitudinaris com *La cardina encara salta* (1949), *Pescadors bons catalans*, *Torroella vila vella* (1952) i *Record de Calella* (1953).

Història

A *La Veu de Catalunya* del 20 d'agost de 1903 hi trobem la primera referència documental de sardanes a Montmeló, parlant de la Festa Major, que llavors se celebrava per Santa Maria: “*Al envelat de Baix, una munió d’invitats de la distingida propietària de Can Pagés varen ballar sardanes, y essent dit ball desconegut a n’aquesta comarca, agradà a tots els assistents*”. En menys de cent anys, la sardana, ha passat de ser desconeguda en moltes comarques catalanes a convertir-se en el ball nacional.

La història de la sardana a Montmeló està molt ben explicada en el volum sobre la història del poble durant el segle XX (AA.DD, 2021). S’hi apleguen testimonis orals i documentals que expliquen que a principis del segle XX ja es tocaven sardanes. També explica que l’economia feia que busquessin cobles de Girona que cobraven menys que les de Barcelona, però portaven un músic menys.

S’han fet ballades de sardanes a molts indrets: La font de Santa Caterina, el camp de futbol, als pins del carrer Vilardebó, la plaça de la Vila o la plaça de l’església, el bosquet del carrer Cervantes, al Parc de la Quintana o als jardins de La Torreta.

Per la Festa Major de 1911 es van fer sardanes cada dia. Fins i tot, els dies 15 i 16 es van fer en diversos punts de la població. Ho sabem per la publicació *El Diluvio*. No només es feien sardanes per la Festa Major, qualsevol ocasió era bona. Com per exemple, amb motiu de la inauguració de la capella del santíssim, l’any 1921. Però també per iniciativa de particulars, com és el cas de l’industrial barceloní, Delfí Sabadell Serra, que organitzà, l’any 1921, una gran festa de caire catalanista amb motiu de la inauguració de la torre que s’havia fet construir, la Masia Castell Canigó.

Aquest caràcter catalanista d’abast nacional va prenent cos. Potser el màxim exponent fou la Santa Espina, prohibida en diverses ocasions. És el cas de l’agost de l’any 1927 que l’alcalde Esteve Guitet adreça una carta al president de la societat *Centro Recreativo* prohibint la interpretació d’aquesta sardana a les audicions programades pels 15 i 16 d’agost.

La diada de Sant Jordi també era un bon moment per organitzar audicions o ballades de sardanes, com la de l’any 1933, documentada a partir d’un article de *La Veu de Catalunya*, o la festa de Sant Antoni Abad de l’any 1944 (AA.DD, 2021, pp. 642 i 643).

El període immediatament posterior a la Guerra Civil espanyola fou un temps de prohibicions, però, amb algunes excepcions com la *Santa Espina*, foren tolerades dins el regionalisme folklòric del franquisme. Així arribem a l’any 1953, quan una colla de joves de Montmeló funden la colla Flames Vives que, en paraules d’Isidre Sayol, plegarien ben aviat a causa de la manca de suport econòmic i moral (AA.DD, 2021, pp. 643). Però també hi havia, des d’aquell mateix any, la Societat Amics de Montmeló, que l’any 1954, organitzen el primer Concurs-Aplec i el continuaren organitzant ininterrompudament fins l’any 1959.

En aquest primer aplec hi participaren 24 colles i es va estrenar la sardana “*Montmeló*”, obra de Vicenç Bou i Geli, interpretada per la cobla Els Verds de Mataró, dirigida pel mateix mestre Bou.

El 29 de maig de 1955 se celebra el II Aplec de la Sardana. Les cobles contractades són Els *Verds de Mataró, Sabadell i Emporium*. Aquesta darrera ve de Barcelona. Els llocs de l’aplec són diversos: La plaça de la Vila, dita “Nacional”, els “Pins” i el camp de futbol. L’Ajuntament hi col·labora amb una copa com a premi pel concurs de sardanes. Es continuen fent aplecs fins l’any 1959. A partir de 1971 es re emprèn l’activitat, ara organitzada per l’Associació de Caps de Família, entitat creada l’any 1969.

El 19 de febrer de 1976 es funda l’Agrupació Cultural i Sardanista de Montmeló. Des de l’any 1999 i fins el 2015 es deixen de fer aplecs. L’any 2015 es crea una comissió formada per un representant de l’Ajuntament, dues persones de la secció de sardanes de l’Agrupació, i dues persones en representació del Casal de la Gent Gran.

Bibliografia

AA.DD (2021). *Aproximació a la història de Montmeló. Segle XX (1900-1960)*. Montmeló: Centre d'Estudis de Montmeló.

Enllaços d'interès:

[Símbols municipals](#)

[Si vols escoltar l'himne](#)

